

אלמנה ניזונת פרק אחד עשר כתובות צח.

מסורת הש"ס

(א) [ע"י חוס' לעיל פר': ד"ה
והוא וכו'] (ב) ב"כ קג:
(ג) [ב"כ לא:]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר ליה וכו',
דמא בשליה ב"ד מוקטין
לזה כמ"ס שם ד"ה וכו',
תמוה לי ה"א קושיאם
למ"ד שלח כללמה איך
מה הוסיף וזה ה"א לר"ת
שנעשהו בשלח ב"ד ויכל
דגם וזה שלח כללמה
שנעשה כלל שיעת ר"ת
ועל ע"י ד"ל דנקטת ב"ד
לכ"ס שלח כדקיי"מ וי"ל
שה"א אי מהתם ה"א שלח
ב"ד בשלח ב"ד וי"ל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
דמה נ"כ ס"א דלמה
עיקר: (ב) תוס' ד"ה
מזכרת וכו' דע"כ ההיא
באלמנה: (ג) ד"ה וחיכני
וד"ה אמר הכ"א:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible]

במחלוקת קיימין. לענין בעילה שלא נבעלה אפי'ו שלא דרכה: דפספס כסא דכספא. ולא היה צו שיעור בחובתה: לריבה שבושה. שלא נבזה יותר: ששמה לענשה. לקחה שזה היחומים לענשה בשומם בחובתה: לא עשה כל כבוד. ואם ראו היחומים להבזותה מעט אפס'ה: וזו חסדיה וטובלי אפס'ה:

נמחקר וזמן חזרתי וטענין חזרה
 שאלו **עס** לך. ממני קבלת משרה
 ולא לא מנית אין ולא מיתומין לפיכך
 בלא יא הקרקע מרשות היתומין אבל
 היבא דמאת לאחרתי נפק מרשות
 היתומין שהרי נתנו לה חכמים רשות
 למכור: **ביטא**. מספוא. לשון
 דבסיתא גרם ע"י אלמוגים שקורין
 קורט: **בתנ"י** שם **מאסים**
בבבנה נפקלה **כרובסה**. דאמרינן
 לה את אפסדת **מכרה בטל**. שאלו
 ידבר אין לה רשות למכור נמצא שכל
 המכר טעות שהרי צבת אחת היה:
ועולם מכרה קיום. והיא חזיר
 אד הדינר (לורשין **א**) דמי הפסדת
 שם **שיא**. ביורשא. כרי שאילו לא
 הייתה האונאה היה משפיר בדה
 שפעה קבין או האונאה עלמה
 תשעה קבין והוא הדין אם נאמר
 ליתומים ש לבד האונאה ט' קבין
 רביון דיש ליתומים קרקע ט' כשיעור
 שהיה יאמרו לה אין רצונו למכור
 קרקע הראוי לנו אבל לא האונאה
 הראיה להטפח לבדי שדה לא
 הפסידת כלום: **ובבנה בת חיי קב**.
 שם שיעור גנה: **ובדכרי ר' עקיבא**.
 ששמענו ממנו במקום אחר: **בבית**
רובע הוא שיעור גנה: **גמ'**
 כלן

בכתוליה שיהו כל בתוליה קיימין "בכדרכה בין שלא כדרכה הויה איתתא דתפסה כסא דכספא בכתובתה קתבעה מוויזי" אתאי לקמיה דרבא אמר להו ליתמי ויזלו הבו לה מוויזות לית דחש להא דר' שמעון אמר לא אמרינן מקצת כסף ככל כסף שלח ליה רבה בריה דרבא לרב יוסף מוכרת שלא בב"ד צריכה שבעה ואין צריכה שבעה וחבשי לך הכרוז אמר ליה הכרוז לא קמיבעיא לי דא"ר יורא אמר רב נחמן =אלמנה ששמה לעצמה לא עשתה ולא כלום ה"ד אי דאכרוז אמאי לא עשתה ולא כלום אלא לאו דלא אכרוז ולעצמה הוא דלא עשתה ולא כלום י"הא לאחר מה שעשתה עשתה לעולם דאכרוז דאמרי לה מאן שם ליד כי האי דההוא גברא דאפקידו גביה כיסתא דיתמי אול שמה לנפשיה בארבע מאה זוזי אייקר קם בשית מאה אתא לקמיה דרבי אמי אמר ליה מאן שם לך י"הולכתא צריכה שבעה ואינה צריכה הכרוז: **מתני'** יאלמנה שהיתה כתובתה מאתיים ומכרה שוה מנה במאתים או שוה מאתיים במנה נתקבלה כתובתה י"היתה כתובתה מנה ומכרה שוה מנה ודינר במנה מכרה במל אפילו היא אומרת אחוזר דינר זור לעולם מכרה קיים עד שתהא שם כדי בין ובגנה בת חצי קב וכדברי רבי עקיבא נע מאות זוז ומכרה לזה במנה ולזה במנה ה של אחרון במל ושל כולן מוכרן קיים: במנה דאמרי לה את אפסדת שוה מנה תנא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח

לכנסת מביעה ליה דחלה קודם גבית כחובתה משביעין אותה שלא עבדה משל צעלה כלום ואלה
ממנה כחובתה מביעה ליה אם חזרין ומשביעין אותה שלא גבתה יותר ועוד אומר רבי דהך שבעה
אלה מביעה ליה אי משביעין אותה שלא ואלה נבכסין וכן מוכח מדקאמר מיבעי לך הכרח דה
ותיבעי הך בריהו. דמדמבעי לך שבעה מכלל דשביעט לך דלא בעי הכרח דאי הוא בעי הכח
הבריה הוא קא מביעא יי. דשביעט שבעה לריכי הכרח הוא ו"ה הא דאמרין
מזבנין בלא אכרחא משמע לא לשל מילי בעיין הכרח עדין בעינן (דף כ"א:) שום היתומים יי
דאי טעו נפשות משמות מוכרן קיים הלכך לריכי הכרח שלא להפסיד נכסי יתומים אבל אלמנה
ומתכרה בטל ואין יכול לבא ליה הפסד מוכרת שלא דהכרח והא דאמרין לקמן (דף ק:) ב"ד שמי
משנה וסחרין מאי קא משמע לך תנינא שום היתומים יי ומסקי מיילי שליח אלמנה דבשליח גופי
קשה מידי מדא "הא בשליח ב"ד דוקאמין לה כמו שפי' רבתי אם ועוד איש' שליח לעצמה לא קשה
הכרח כמו אלמנה: **אלא יאזר** בארזו ב'י. מיהא לא אמרי היכי פשטי מהכל דלמנא דהא קשה
עשהה ולא כלום הא לאחר עשהה במכרה למוות דלמנא לריכי שבעה דפי' לעיל והואיל וכן אינני
ידי נחמן בין מוכרת למוות למוכרת לנכסיה: **דאמרין** דה מאן שם יי. כלומר מי החייבך
הקרקע דחירו אלא לא יחייבוקה שם ב"ד אבל הא לא קאמר שומא ממנא דלע"א דליכא ב"ד מומחין
בבבא מלאכות (דף כ"ג:) (שם) וימיה שם החייבך אותה אומץ ב"ד דלמנוט לא חשיבא חוקק דיוש"ד קרנות
לרבי דהכא משמע דאם החייבוקה ב"ד היתה יכולה לעבד הקרקע לעצמה ובהמפקד (שם ל"א.)
הדינאי עשה להם תקנה ומוכרין ב"ד וכשהוא מוכרין מוכרין לאחרים ואיני מוכרין לעצמו כיחא ב'י
ב"ד היינו ברשות ב"ד אבל אם ידעו ב"ד שאלמא יכול לעבד לעצמו דבירושלמי חמיק על ההוא
דפסוקי (דף ק"ג:) (שם) ח"ל לא מוכרין ב"ד אלמא אע"פ דהוא רבי און יחיד ליה רשות ליומן שומא
לדעתיה וד' דהם ידעו טעמא חסדא והלכך קאמר שלא עבד לעצמו ודוקא בדבר המפקד יי דהם
ידעו בשומא אבל הכא אלו הנכסים ידעו העולם שעל ידי ב"ד בלא לידה וגבי כספתא דיתמי נמי
הדינאי רין עצמם הם המפקדים הלכך י' לה לעבד על ידם אבל דהם שהפסידו אחר אלו לא
תמחה רבי אחאי לא מועיל בפקדון רשות בית דין לעשות המפקד שליח למכור שלא ב"ד לחקוק
הוא הלא גבי מוכרת קרקעות לזכר אלמנה תנינא שליח ואיכא נמי למ"ד דהוא דכיינין שומא
תמחה לא קרי ליה בית דין והואיל ולא קאמי גביתיה ב"ד גמור דהא קרי מוכרת אלמנה שלא ב"ד
היינו משום דקמני גביתיה ב"ד גמור: **אלמנה** שפברה שוה פנה בפאתיה או שוה מאתיה
ומוק' לה רבי יוחנן כשהוא המקח כשהוא המקח ורש' לקיס אומר אין אונאה לקרקעות אחר רבי
תמניתין פליגא אר' יוחנן אלו דברים שאין להם אונאה הקרקעות פטר ליה בדבר שאינו

וזה הא לאחר מה שעשתה עשה לעולם דאכריו דאמריו לה מאן שם לך מי מאיה לא מיתומים לפיכך לא יצא הקרקע מרשות היתומים אבל היכי דשמה לאחרים נפקי

שיחיו בתוליה קיימין בין בדרכה בין ש"א בדרכה. פירוש נענין שאומן מקלן תחולין יכו קיימים בכל מקום ולא מלי למימר שלל דכרעה לא דלשמוק קרל מייסה:

מוברת ש"א בבית דין צריכה שבועה ב'. ואם מאמר ממני

ישראל צפרק השולח (גיטין לד: וס)
 חתן און אלמנה נפרעת מנכס
 ומומס אלף בצעונה ואיכא לממר
 הידיא באלמנה מן האירוסין כרבי
 מעון דלמר כל שאין לי ממונת
 חתן חתן אלף בבית דין וגררה לרבי
 וחק ועוד קשיא לי דלפוס סוגיא
 ששעמח לא פסו ליה רב יוסף
 ויחאמאי פשוט ליה דעל כרחן
 באלמנה חתן השואלין מדיקתא
 יוסף נגעו מלהשביעה וא"ר יורא
 מר שמואל לא שנו אלף באלמנה

בגד גרסה משביעין חוזה ועטמה
אלמנה שאלי בהוציא הנאדר דקא
ורחא קמי יתמי אחיה הוציאה הפירא
לנחה היה מני למפשט ממילתיה
שמואל בדאלמנה מן הגשוואץ
יורי דאי מן האירוץון מיירי לא
למימר קא טרחא קמי יתמי
הייז עומדת בנים אביה אלף אומר
די דך שבועה לא משום זכרי אלף
פסי' בקווערס אלף בתה יורה ואל
יעביע אלף במכרה למוותו שלף
ז"ד דהא לקמן פסיק הלכות
יערה שבועה וכן קיימא אלף שני
בריש שאמר חן הלכה כמוזר דמן
דף קמץ (דף קה) מי שהלק למדינת
יס ואשר מובעת מנוחת חן אומר
בסוף חשבתי ולא חשבתי בחבלה
הוא בסוף היינו בשעת גזית
דחלה לעיל בשילהי הכוזב
מקי רבי ירמיה חן כרבי
דחמר רבי זמן שחובעת
וחובה יורשין משביעין אותה אינה
כוועבת כתובתה אין יורשין משביעין
וחוקי משמע דרוש שבועה אין
אוקיין אותה עד זמן שבועת
חובה אלף נראה לרבי דבמכירת
וחובה

ומכרה וקנסה שלא בנית דין לגבות
ועיף ליה לא כפ"ה שלא גבתה יותר
מי שלא חולל וכן פ"ר ר"מ מ"ר:
ד"ה דלריכס בשועה: **אמר** ד"ה
דף (פ.) לכרזה לאווי ונקבורה
וומר רבי הני מיני כשנתי דין מוכרין
מכרה שזה מנה ודינר כמנה חנן
ולא הככרה ועשו כמי שטעו בדבר
דין הככרה אע"פ דלי מוחיל חזר לא
דלא אלוהו אכרן ששמה שמכור בלא
דבר נתמן אכרן ששמה לעמלה בלא
כה הכרה ואמר לי רבי דלא מפליג
הבכסו שאין כך אדם שיכול לזכות
הדיעות מיא איהא כדאימא כדאי
לי אלוה כמיא בשומא בעלמא וסימיה
מתקיד אלל חזירו וכן הוה מחזיק דבש
והא לא מצינו למימר דהא דקאמר
דיחנן חקוקא דמייתין פ"ק
הה מנרין ליה מכרה כד"ר ואומר
חשדא דטולי עמלא לא ידעי שד"ר
כן ידעו וליכא חשדא אי נמי הכא
בט לעמא ומיהו אהיאי דירושלמי
ופקדי דקא בעי התם מכרה בנית
ירושלמי כד"ר הדיעות קאי ואין
דאיכא הדיעות כפרשיטא לעיל
ב"ר. יירושלמי פריך ויחזור המקח
אם היה דבר מופלג יט' לו אונאה
פ"ר ר"מ שלא הגיע אונאה עד

את אפשרות שזה ק' בר' נמי תימא אנא אה
שקנאו ביוקר אותו הריח יהי' שלי ולמה

עין משפט
נר מצוה

כז א מתי סריו מנהל
אשריו בזה הל' ד:
כח ב מתי סריו מנהל
אשרו בל' ד ושרה
הל' ב סנה פסון מה
טושה אשע' קר ב טעף
טושה קר טעף:
כט ב ד מתי סריו שס
הל' ד טושה שס
ק' ב טעף קר וק' קר
טעף א:
ל א מתי סריו שס הל' ב
טושה קר טעף
א:
לא ו מתי סריו מנהל
אשרו בל' טו סנה
לאון קר טושה אשע'
ק' קר טע':
לב ד מתי סריו טושה שס
טעף:
לג ד מתי שס הל' ב
טושה שס טעף א:

לְעוֹי רַעֲשׁ"י

קור-ל. אלמוג.

פּוֹת רִי"ד וְהַ

[illegible]

(א) ליחזיקים שם לבד האינואח תשעה קבין. כ"ל וי"ה ברש"י.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones